

Sygn. akt I C 2600/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO w SR Iwona Kizerwetter-Kramarz

Protokolant Marta Szpojankowska

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. G.

przeciwko M. G.

o zapłatę

1. Zasądza od M. G. na rzecz J. G. kwotę złotych 500,00 (pięćset) z ustawowymi odsetkami od dnia 28 maja 2013r do dnia zapłaty;
2. Zasądza od M. G. na rzecz J. G. kwotę złotych 174,00 (sto siedemdziesiąt cztery) tytułem zwrotu kosztów procesu.
3. Wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 2600/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 07 czerwca 2013 r. (data nadania- 6) J. G. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) wniósł o zasądzenie od M. G. na rzecz powoda kwoty 5000,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 maja 2013 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów sądowych według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, iż w dniu 12 czerwca 2003 r. pozwany – M. G. wystawił weksel zobowiązujący go do zapłaty kwoty 5000,00 złotych do dnia 27 maja 2013 roku na rzecz P. W.. Dnia 13 maja 2013 roku P. W. indosował weksel na powoda. Powód wezwał pismem z dnia 13 maja 2013 roku pozwanego do wykupu weksla, czego pozwany dotychczas nie uczynił. **(pozew z załącznikami k.1-6)**

Na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2014 roku stawił się jedynie powód, nie stawiał się pozwany wezwanie wróciło z adnotacją „nie podjęto w terminie” i zostało uznane za prawidłowo doręczone **(protokół k.18, zpo - k. 16)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2003 r. M. G. wystawił weksel zobowiązujący go do zapłaty kwoty 5000,00 złotych do dnia 27 maja 2013 roku na rzecz P. W.. Dnia 13 maja 2013 roku P. W. indosował weksel na J. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...).

Powód wezwał pismem z dnia 13 maja 2013 roku pozwanego do wykupu weksla, czego pozwany dotychczas nie uczynił. (potwierdzenie nadania- k.4).

Pozwany prawidłowo zawiadomiony nie stawił się na rozprawę w dniu 15 kwietnia 2014 roku.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa pozwanego na podstawie art. 339 § 2 k.p.c. Sąd uznał za prawdziwe twierdzenia powoda, których prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zobowiązanie wekslowe ma charakter samodzielny i abstrakcyjny a zatem niezależny od podstawy prawnej, która spowodowała jego wystawienie. Posiadacz weksla może wytoczyć na jego podstawie powództwo przeciwko wszystkim dłużnikom wekslowym, także poręczycielowi, chociażby nie zawarł z nimi żadnej umowy (tak m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 30 stycznia 1997 roku, I ACr 1/97, Apel.-Lub. 1997/3/12). W tak rygorystycznej formie przejawia się bowiem istota zobowiązania wekslowego, obwarowana zasadą surowości materialnej i formalnej zobowiązania wekslowego.

Zgodnie z art.339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Zgodnie zaś z art. 339 § 1 k.p.c. w tym przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W niniejszej sprawie Sąd wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa pozwanego zgodnie z art. 339§ 1 i 2 k.p.c. uznał za prawdziwe twierdzenia powoda.

Sąd w wyroku błędnie sformułował sentencję zasądzając jedynie kwotę 500,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 maja 2013 r. do dnia zapłaty, podczas gdy w intencji Sądu było uznanie powództwa w całości i zasądzenie kwoty 5.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 maja 2013 r. do dnia zapłaty. Sąd Rejonowy zauważa, iż orzeczenie w tym zakresie zapadło wbrew obowiązkom wynikającym z art. 316 § 1 k.p.c. o czym Sąd zorientował się po ogłoszeniu wyroku. W tej sytuacji Sąd nie miał możliwości dokonania modyfikacji orzeczenia i skorygowania zauważonego błędu.

Podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Wobec powyższego, orzeczono, jak w punkcie 2 wyroku, obciążając pozwanego kwotą 174,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w skład których weszła opłata od pozwu.

W punkcie 3 wyroku Sąd na podstawie art. 333§ 1 pkt. 3 k.p.c. nadał wyrokowi zaocznemu uwzględniającemu powództwo rygor natychmiastowej wykonalności.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)